

RAGANIUS
LIKIMO
KALAVIJAS
ANDRZEJ SAPKOWSKI

Alma littera

– NEBEIŠEIS, MATYSIT, – linguodamas galvą, patikino apšašėlis. – Įlindo prieš valandą su ketvirčiu. Bus jau galą gavęs.

Griuvėsiuose susispietę miestelėnai tylomis žiopsojo į juodą skylę, pusiau užverstą požemio angą. Storulis geltonu kontušu pamindžikavęs atsikrenkštė ir nusiėmė aplamdytą beretę.

– Palaukim dar, – tarė, braukdamas nuo išretėjusių antakių prakaitą.

– Ko laukti? – purkštelėjo apšašėlis. – Viršaiti, tenai, po žemėm, basiliskas tupi. Bene pamiršote? Kas ten įlindo, gyvas neišlįs. Ar mažai žmonių pražuvo? Ko tad laukti?

– Kaipgi nelauksi, juk sutarta, – dvejodamas suburbėjo storulis.

– Viršaiti, tarėtės su gyvu, – priminė nušašėlio draugužis, galiūnas su odine mėsininko prijuoste. – O dabar tasai – lavonas jau, aišku kaip dieną. Išsyk buvo aišku, kad galo gauti eina, kaip ir kiti pirm jo. Juk net veidrodėlio neturėjo, tik pliką kalaviją. O be veidrodžio prieš basiliską nėra ko nė stoti, visi žino.

– Sutaupėt, viršaiti, pinigų, – pridūrė apšašėlis. – Dabartės nebėr to, kuriam už basiliską sulygot mokėti. Eikit sau ramus

namo. O raganiaus arklį ir mantą mes priglausim, kad nenueitų geras vėjais.

– Tataigi, – pritarė mėsininkas. – Kumelė mitri, o ir nešmėnės gerai prikimštos. Pažiūrėsime ko.

– Gal pasiutote? Ką dar sumanysite!

– Verčiau patylėkit, viršaiti, nesikiškite, kad gunkla kaktoj neiššoktų, – perspėjo apšašėlis.

– Mitri kumelė, – pakartojo mėsininkas.

– Nagi, balandėli, nekišk nagų prie arklio.

Mėsininkas lėtai atsigręžė. Prie sienos kampo miestelėnams už nugarų stovėjo nepažįstamas vyriškis vešliasis, garbanotais kaštoniniais plaukais. Ant vata pamušto kaftano jis vilkėjo rusvą tuniką, avėjo aukštus jojiko batus. Buvo beginklis.

– Traukis nuo arklio, – paragino, kandžiai šypsodamasis. – Nieko sau! Arklys ne tavo, nešuliai ne tavo, turtas ne tavo, o tu vis tiek smilini varvančias akis, kiši nusususius nagus. Ar gražu?

Apšašėlis, pamažiukais brukdamas ranką užantin, pažvelgė į savo bendrą. Tas linktelėjo ir pamojo būriui, nuo kurio tučtuojau atsiskyrė dar du vyrai, trumpai apsikirpę žaliūkai. Abu turėjo po tvoklę – tokiomis skerdykloje svaiginami gyvuliai.

– Kas toks būsite, kad mums suokiate apie gražumą? – pasiteiravo apšašėlis, ranką vis dar laikydamas užantyje.

– Mano vardas nieko tau, balandėli, nesakys.

– Ir beginklis, matau.

– Iš tiesų, – nepažįstamasis nusišiepė dar gaižiau. – Beginklis.

– Negerai, – apšašėlis pagaliau ištraukė ranką iš užančio, kartu ir ilgą peilį. – Oi, kaip negerai. Ginklą pravartu nešiotis.

Mėsininkas taip pat išsitraukė peilį, ilgumo sulig abordažiniu kardu. Anuodu žaliūkai, keldami tvokles, žingtelėjo į priekį.

– Nešiotis jo man nereikia, – kuo ramiausiai atšovė nepažįstamasis. – Mano ginklas vaikšto man iš paskos.

Iš už apgriuvusių sienų išėjo dvi merginos. Žengė jos grakščiai, bet tvirtai. Būrelis kaipmat prasiskyrė, atsitraukė.

Abi merginos prisimerkusios šypsojosi, žybčiojo akinamai balti dantys. Abiem nuo akių kampučių iki ausų bėgo išstatuiruo-

ti platūs mėlyni dryžiai. Po klubus juosiančiomis lūšenomis ribėjo stamantrių šlaunų raumenys, stiprios rankos aukščiau šarvažiedžių pirštinių buvo apnuogintos. Virš šarviniais marškiniais pridengtų pečių stirksojo kardų rankenos.

Apšašėlis labai lėtai pritūpė, padėjo peilį ant žemės.

Požemio angoje sugrumbėjo akmenys, kažkas sukrebždėjo, iš tamsos išnirio plaštakos ir įsikibo nelygaus mūro krašto. Tuojau pat pasirodė blyškus veidas, sudulkėję balti plaukai, ant nugaros kabančio kalavijo rankena. Miestelėnai sušurmuliavo.

Baltaplaukis susikūprinęs iškėlė iš skylės keistą kraujais ir purvais apskretusį pavidalą. Suėmęs maitą už ilgos, driežiškos uodegos, be žodžio nutrenkė viršaičiui po kojomis. Tas susyk atšoko ir suklupo, užkliuvęs už išgriuvusios sienos. Kaip pakerėtas spoksojo į riestą it paukščio snapą, plėvinius sparnus, žvynuotas letenas nagais lyg pjautuvais. Į išpampusį pagurklį, dar neseniai ryškiai raudoną, dabar – murzinai rudą. Į sustiklėjusias giliai įspaustas akis.

– Basiliskas, – ištare baltaplaukis, purtydamas nuo kelių dulkes. – Kaip sutarėme. Man pridera du šimtai lintarų. Tikrų, kuo mažiau apipjaustytų. Perspėju, patikrinsiu.

Viršaitis drebančiais pirštais vos sugraibė kapšelj. Baltaplaukis apsidairė, nužvelgė apšašelj ir peilį prie šio pėdos. Pažiūrėjo į vyriškį rusva tunika, į klubus lūšenomis apsijuosusias merginas.

– Visada tas pats, – suburbėjo, imdamas iš persigandusio viršaičio maišelį. – Rizikuoju dėl jūsų, net žinodamas, koks vargas bus atlygis, o jūs tuo metu gviesiatės mano gero. Kaip visada, kad jus kur skradžiai.

– Ponuli, prie tamstos turto nagų nekišome, – traukdamasis atbulas išlemeno mėsinkininkas. Tvoklėmis ginkluoti žaliūkai buvo jau seniai įsimaišę tarp kitų miestelėnų. – Nekišome.

– Labai gerai, – išsišiepė baltaplaukis. Išvydęs šypseną, kuri blyškiaame veide panėšėjo į atsivėrusią žaizdą, būrelis suskato skirstytis. – Todėl, brolyti, ir aš prie tavęs nagų nekišiu. Eik sau ramybėje. Tik patariu nedelsti.

Traukėsi atbulas ir apšašėlis. Piktšašiai staiga išbalusiame jo veide bjauriai išryškėjo.

– Ei! Luktelėk! – šūktelėjo žmogus su tunika. – Šį tą pamiršai!

– Ką pamiršau, ponuli?

– Kėlei prieš mane peilį.

Aukštesnioji mergina, plačiai išsižergusi, susiūbavo, kryptelėjo klubais. Ore šaižiai sušvilpė nežinia kada spėtas išsitraukti kardas. Apšašėlio galva pašoko aukštyr ir, nubrėžusi lanką, įkrito į požemio skylę. Kūnas, it nukirstas kamienas, paslikas nuvirto tarp aptrupėjusių plytų. Miestelėnai sutartinai aiktelėjo. Antroji mergina, pasirengusi griebtis ginklo, jei prireiktų saugoti draugę iš užnugario, vikriai apsisuko. Neprireikė. Žmoneliai, klupinėdami ant nuolaužų, dūmė miesto link. Pats pirmas, net pasišokėdamas, vos keliais sieksniais lenkdamas galiūną mėsininką, kūrė viršaitis.

– Kirsta gražiai, – šaltai pagyrė baltaplaukis, akis nuo saulės prisidengęs ranka, apmauta juoda pirštine. – Gražiai kirsta zėrikanišku kardu. Lenkiu galvą prieš laisvųjų kariūnių meistrystę ir grožį. Aš – Geraltas iš Rivijos.

– O aš – Borchas, dar vadinamas Trikuosiu. – Nepažįstamas su rusva tunika parodė į apiblukusį herbą sau ant krūtinės – trijų juodų paukščių eilutę vidur auksinio lauko. – Čia mano mergaitės, Tėja ir Vėja. Šitaip jas vadinu, mat, kol iššvebeldžiuosi tikruosius jų vardus, gali ir liežuvį nusigraužti. Abi, kaip supratai, zėrikanės.

– Jei ne jos, ko gero, būčiau likęs be arklio ir mantos. Dėkoju jums, kariūnės. Ir jums, pone Borchai.

– Trikuosis. Ir apsiekime be to „pono“. Geraltas iš Rivijos, ar ketini tame miesteliūkštyje užsibūti?

– Veikiau priešingai.

– Puiku! Štai ką siūlau. Sankryžoje netoliese, prie kelio į upės uostą, yra smuklė. „Pas liūdnąjį slibiną“ vadinasi. Visoje apylinkėje nerasi geresnės virtuvės. Kaip tik ketinu ten užkąsti ir pernaktuoti. Jei prisidėtum, man būtų malonu.

Prie arklio stovintis baltaplaukis atsigrėžė ir pažvelgė Trikuosiui į akis.

– Borchai, nenorėčiau, kad iškiltų kokių nors keblumų, – pasakė. – Aš – raganius.

– Numaniau. Prisipažinai taip, lyg sakytum: „Esu raupsuotasis.“

– Kai kas, – lėtai atsakė Geraltas, – pasirinktų verčiau raupsuotojo nei raganiaus draugiją.

– Kai kas, – nusijuokęs tarė Trikuosis, – pasirinktų verčiau avį nei merginą. Ką gi, galiu nebent užjausti – ir vieną, ir kitą. Taigi, siūlymas galioja.

Geraltas nusitraukė pirštinę ir paspaudė vyriškiui ištiestą ranką.

– Siūlymą priimu. Džiaugiuosi pažintimi.

– Tada į priekį! Praalkau.

SMUKLININKAS ŠLUOSTE perbraukė šeberkščiuotas stalviršio lentas, nusilenkė ir nusišypsojo. Jam trūko poros priekinių dantų.

– Taiiii štaiii... – Trikuosis užvertė akis į aprūkusias, vorų apniktas lubas. – Visų pirma... Visų pirma – alaus. Risk statinaitę – nereikės daug vaikščioti. O prie alaus... Ką, balandėli, pasiūlytum prie alaus?

– Sūrio? – nedrąsiai pasiūlė smuklininkas.

– Oi ne, – susiraukęs atsakė Borchas. – Sūrio imsime desertui. Prie alaus norėtume ko nors aitraus, drūto.

– Meilingai prašom, – smuklininkas išsišiepė dar plačiau. Trūko jam ne tik tų dviejų dantų. – Turime unguriukų su aliejumi, actu ir česnakais, taip pat marinuotų žaliųjų paprikų...

– Va! Imsime ir to, ir ano. Paskiau – sriubos. Kadaise čia valgiau, plūduriavo joje kriauklytės, žuvytės ir kitokios gardžios šiukšlytės.

– Sielininkų sriubos pageidausite?

– Aha. Paskiau – ėrienos kepsnių su svogūnais. Paskiau – kalno vėžių. Krapų į puodą prikimšk lig viršaus. Vėliau norėsime ožkos pieno sūrio ir salotų. Ko paskui – dar nežinau.

– Meilingai prašom. Tad visiems to paties, keturgubas porcijas?

Aukštesnioji zerikanė papurtė galvą, iškalbingai pasitapšnojo liemenį, aptemptą drobiniais marškiniais.

– Mergaitės tausoją figūrą. Aš ir pamiršau, – Trikuosis pamerkė Geraltui akį ir vėl kreipėsi į smuklininką: – Šeimininke, ėrienos – tik mudviem. Alų ir unguriukus nešk iš karto. Kitką vėliau – kad neuštų. Ne prisiryti čionai užsukome, o gerai praleisti laiko, pasišnekučiuoti.

Smuklininkas vėl nusilenkė.

– Suprantu.

– Nuovoka tavo darbe, balandėli, – svarbus dalykas. Duokš saują.

Sudzingšėjo auksinės monetos. Dar plačiau išsišiepti šeimininkas tiesiog nebegalėjo.

– Čia ne avansas, – paaiškino Borchas. – Priemoka. O dabar, gerasis žmogau, skusk į virtuvę.

Smuklėje buvo karšta. Geraltas atsisėgė diržą, nusivilko kaptaną ir pasiraitojo marškinių rankoves.

– Matau, grynųjų tau netrūksta, – tarė. – Naudojiesi riterio privilegijomis?

– Iš dalies, – šyptelėjęs atsakė Trikuosis, nesileisdamas į detales.

Unguriukus jie dorojo ir statinaitę tuštino sparčiai. Zerikanės alumi vaišinosi nesidrovėdamos, tad abi kaipmat pralinksėjo. Vis apie kažką kuždėjosi. Staiga aukštesnioji, Vėja, kimiai prajuko.

– Ar bendrąja merginos šneka? – akies krašteliu jas stebėdamas, šnibždomis paklausė Geraltas.

– Menkai. O ir šiaip jos ne iš plepiųjų. Rimtas pranašumas. Kaip tau sriuba?

– Mmm...

– Išgerkime.

– Mmm.

Trikuosis padėjo šaukštą ir kultūringai atsirūgo.

– Geraltai, prisiminkime, apie ką kalbėjomės, jodami čionai. Kaip supratau, tu raganius, klajoji po pasaulį, iš vieno pakraščio į kitą, o jeigu pasipainioja koks padaras, jį nudobi. Šitaip užsidirbi duonai. Toks tavo amatas?

– Maždaug.

– O ar būna, kad tave pasikviečia? Kad sulauki, tarkim, ypatingo užsakymo? Kas tada? Joji jo atlikti?

– Žiūrint, kas kviečia ir ko.

– O už kiek – nesvarbu?

– Irgi svarbu, – gūžtelėjo pečiais raganius. – Viskas brangsta, o gyventi juk reikia, kaip sakydavo viena pažįstama burtininkė.

– Labai jau lankstus požiūris, praktiškas, sakyčiau. Geraltai, juk svarbu remtis kokia nors idėja. Darnos jėgos kovoja su Chaoso jėgomis, sakydavo pažįstamas burtininkas. Maniau, tavo misija – visur ir visada ginti žmones nuo Blogio. Nesirenkant patogesnės pozicijos. Maniau, tu – visada toje pačioje pusėje.

– Darnos jėgos, Chaoso jėgos. Kokie iškilnūs žodžiai! Borchai, amžinoje kovoje, prasidėjusioje gerokai iki mūsų ir pasibaigiančioje gerokai po mūsų, būtinai nori pastatyti mane kurion nors pusėn. O kurioje gi pusėje stovi arklius kaustantis kalvis? Arba mūsų smuklininkas, šit atskubantis su ériena? Kaip, tavo galva, atskirti, kur Chaosas, o kur Darna?

– Visiškai paprasta, – Trikuosis pažvelgė Geraltui tiesiai į akis. – Chaosas – agresyvioji pusė, grėsmingoji. O Darna – ta, kuriai grasinama. Jai reikia gynėjo. Et, verčiau išgerkime. Ir paragaukime avienos.

– Iš tikrųjų.

Figūrą prisižiūrinčios zerikanės valgyti nevalgė, tačiau bokalus kilnojo uoliai. Vėja, garbanomis braukdama per stalviršį, pasviro į draugę ir vėl kažką sušnibždėjo. Žemesnioji, Tėja, garšiai nusijuokė, iš linksmumo net tatuiruotus vokus sumerkė.

– Ką gi, – gremždamas nuo kaulo mėsą, vėl prabilo Borchas, – tau leidus, norėčiau pratęsti pokalbį. Kaip suprantu, nei vienon, nei kiton pusėn nestoji. Dirbi savo darbą, ir tiek.

– Dirbu, ir tiek.

– Bet Darnos ir Chaoso kovos vis tiek neišvengsi. Tu – ne kalvis, nors ir gretinaisi. Mačiau, kaip dirbi. Nusileidi į požemį griuvėsiuose ir išlendi su nukirstu basilisku. Balandėli, arklus kaustyti ir basiliskus daigoti – ne tas pat. Sakei, kad jeigu atlygis bus deramas, nulėksi į pasaulio kraštą ir nugalabysi užsąkytą padarą. Tarkim, nuožmųjį dykynių slibiną...

– Pavyzdys netinkamas, – pertraukė pašnekovą Geraltas. – Susyk tavo versija ir griūna. Mat slibinų, kurie neabejotinai atstovauja Chaosui, aš nežudau.

– Kaip tai? – apsilaižydamas pirštus, nusistebėjo Trikuosis. – Niekio sau! Juk nėra bjauresnio, žiauresnio, pavojingesnio padaro kaip slibinas. Nėra atgrasesnio šliužo. Slibinai puldinėja žmones, spjaudosi ugnimi, grobia tas... na... mergeles. Šitiek apie juos pripasakota! Negali būti, kad tavo, raganiau, nuopelnų sąrašė nerastume nė vieno slibino.

– Slibinų nemedžioju, – šaltai atšovė Geraltas. – Žinoma, medžioju dviuodegius. Slykūnus. Aitvarus. Tik ne tikrinius slibinus. Neliečiu nei žaliųjų, nei juodųjų, nei raudonųjų. Kad žinotum.

– Nustebinai, – prisipažino Borchas. – Ką gi, žinosiu. Gana apie tuos slibinus plepėti, matau horizonte kažkas raudonuoja. Veikiausiai mūsų vėžiai. Išgerkime!

Jie įniko dantimis treškinti raudonus kiautus, čiulpti baltą mėsybę. Riešais varvantis sūrus vanduo nemaloniai graužė odą. Alų Borchui samčiu jau teko semti iš statinaitės dugno. Įsilinkmusios zerikanės, grėsmingai šypsodamosi, dairėsi po smuklę. Raganius net nesuabejojo, kad merginos ieško dingsties kivirčiui. Tą pat tikriausiai pamanė ir Trikuosis, mat pagrūmojo joms už uodegos laikomu vėžiu. Tos dvi sukikeno, Tėja dar atkišo lūputes, lyg bučiniui, ir pamerkė akį – tatuiruoto veido išraiška atrodė gana klaikiai.

– Pasiutusios kaip vilpišiai, – šnibžtelėjo Geraltui Trikuosis. – Be priežiūros jų palikti nevalia. Nespėsi, balandėli, nė mirktelėti, žiūrėk, žarnas kam nors jau ir paleidusios. Bet jų draugija – neįkainojama. Žinotum, ką tos dvi geba...

– Žinau, – linktelėjęs patikino raganius. – Patikimesnės apsaugos nėra ko norėti. Zerikanės – apsigimusios karės, kautis lavinamos nuo mažens.

Borchas išspjovė vėžio kojelę.

– Turėjau galvoj jų gebėjimus lovoje.

Geraltas atsargiai pašnairavo į merginas. Abi šypsojosi. Vėja žaibišku, vos pastebimu judesiu siektelėjo pusdubenio. Prisimerkusi žiūrėdama į raganių, perkrimto kiautą. Ant lūpų suspindo sūrus vanduo. Trikuosis garsiai nusiraugėjo.

– Taigi, Geraltai, slibinų, nei žaliųjų, nei kitų spalvų, nemedžioji, – pasakė. – Žinosiu. O kodėl, drįsčiau pasmalsauti, tik tų trijų spalvų?

– Po teisybei, keturių.

– Minėjai tris.

– Matau, Borchai, domiesi slibinais. Esama kokios nors svarios priežasties?

– Ne. Smalsu, ir tiek.

– Aišku. Dėl tų spalvų... Nuo seno tikrinius slibinus įprasta taip vadinti. Nors tokie apibūdinimai ne visai tinkami. Gausiausias būrys – žaliųjų slibinų, jie greičiau pilkšvi, kaip slykūnai. Raudonieji iš tikrųjų būna rausvi arba plytiniai. Didžiuosius, tamsiai rudus slibinus įprasta vadinti juodaisiais. Rečiausi – baltieji, tokio dar nesu matęs. Laikosi toli Šiaurėje. Neva.

– Įdomu. O žinai, apie kokius dar esu girdėjęs?

– Žinau. – Raganius gurkštelėjo alaus. – Ir aš apie juos esu girdėjęs. Apie auksinius. Tokių nebūna.

– Kuo remdamasis taip sakai? Kad nesi tokių matęs? Bet baltojo juk irgi nematei.

– Tai ne tas pat. Užjūriuose, Ofire ir Zangvebare, esama baltų su juodais dryžiais arklių. Jų taip pat niekada nesu matęs, bet žinau, kad yra. O auksinis slibinas – padaras mitinis. Iš legendų. Panašiai kaip feniksas. Nei feniksų, nei auksinių slibinų nebūna.

Vėja, pasirėmusi alkūnėmis, smalsiai žiūrėjo į Gertalą.

– Tu – raganius, ko nežinai, tikriausiai nešneki, – semdamas alų, pasakė Borchas. – Vis dėlto manau, kad nė vienas mitas, nė viena legenda neatsiranda šiaip sau. Be pamato.

– Žinoma, – pritarė Geraltas. – Tas pamatas dažniausiai būna svajonė, koks nors troškimas, ilgesys. Tikėjimas, neva nėra galimybių ribų. Kartais – precedentas.

– Taip, precedentas! Galbūt kadaise ir būta auksinio slibino, vienkartinės, nepakartojamos mutacijos.

– Jei tokio ir būta, jį ištiko visų mutantų lemtis, – nusuko akis į šalį raganius. – Negalėjo išgyventi, nes pernelyg smarkiai skyrėsi nuo kitų.

– Ak, Geraltai, mėgini užginčyti gamtos dėsnius. Mano pažįstamas burtininkas sakydavo, kad gamtoje kiekviena gyvybė vienaip ar kitaip pratęsia savo būtį ir išgyvena. Kur vienam galas, kitam – pradžia, ir galimybėms nėra ribų, bent jau gamtoje.

– Tas tavo pažįstamas burtininkas – užkietėjęs optimistas. Bet jis nenumatė, kad gamta gali ir suklysti. Gamta arba tie, kas su ja eksperimentavo. Jei auksinio slibino ar panašių mutantų ir būta, išgyventi jie negalėjo. Susidūrė su visiškai natūralia kliūtimi – galimybių riba.

– Kokia ta kliūtis?

– Mutantai... – Geraltui suvirpėjo veido raumenys. – Borchai, mutantai visada būna nevaisingi. Gamtoje jie išlikti negali, nebent legendose. Galimybės būna neribotos tik legendose ir mituose.

Trikuosis tylėjo. Geraltas pažvelgė į staiga surimtėjusias merginas. Vėja staiga palinko prie jo, tvirta, raumeninga ranka apsvijio kaklą. Drėgnomis, aluotomis lūpomis prisilietė prie skruosto.

– Patinki tu joms, – lėtai ištarė Borchas. – Tegul mane drognės, patinki!

Raganius liūdnam šyptelėjo.

– Bene keista?

– Nėmaž nekeista, – atsakė Trikuosis. – Bet reikia aplaistyti. Šeimininke! Dar statinaitę!

– Nekvailiok. Daugių daugiausia ąsotį.

– Du ąsočius! – sušuko Borchas, o Tėjai pridūrė: – Man reikia išeiti.

Zerikanė atsistojo, paėmė nuo suolo kardą, ilgesingai nužvelgė smuklę. Raganius jau pirmiau buvo pastebėjęs, kaip godžiai kai kurie lankytojai žibina akis į išsipūtusį Borcho kapšą; vis dėlto, kai jis nusvirduliavo kiemo durų link, sekti iš paskos niekas nedrįso. Tik Tėja, patraukusi pečiais, išėjo paskui darbdavį.

– Kuo tu iš tikrųjų vardu? – pasiteiravo Gertas prie stalo pasilikusios Vėjos. Mergina žybtelėjo baltutėliais dantimis. Jos palaidinukė buvo atvarstyta beveik iki galimybių ribos. Raganius neabejojo, kad šitaip irgi ieškoma dingsties su kuo nors smuklėje susikivirčyti.

– Alvėjaenerlė.

– Gražus vardas. – Gertas buvo tikras, kad zerikanė sučiaupusi lūputes jam mirktelėjo. – Vėja...

– Mm?

– Kodėl judvi, laisvosios kariūnės, klajojate su Borchu? Gali atsakyti?

– Mm.

– Mm – ką?

– Jis... – suraukusi kaktą, mergina ieškojo tinkamo žodžio. – Jis... užvis... gražiausias.

Raganius palingavo galvą. Pagal kokius požymius moterys vertina vyrų patrauklumą, jis ne pirmą kartą liko nesupratęs.

Pro duris, sagstydamasis kelnes, įvirto Trikuosis ir garsiai išsakė smuklininkui ko pageidaująs. Per porą žingsnių atsilikusi Tėja, neva nuobodžiaudama, žvalgėsi po smuklę, pirkkliai ir sieklininkai jos žvilgsnio uoliai vengė. Vėja, iškalbingai dirsčiodama į raganių, iščiulpė dar vieno vėžio mėsybę.

– Užsakiau dar ungurių, šįsyk keptų. – Trikuosis sunkiai klestelėjo ant suolo, sužvangėjo atlaisvinto diržo sagtis. – Įkyrėjo terliotis su tais vėžiais, o ir praalkau. Be to, Gertai, užsakiau tau čia nakvynę. Kam šlaistytis balažin kur panakčiais. Verčiau pasismaginkime. Mergytės, į jūsų sveikatą!

– *Vessekheal*, – kilstelėjusi taurę, atsakė Vėja.

Tėja primerkė akį ir pasiraivė. Kad ir kaip Geraltas vylėsi, vis dėlto įspūdinga jos krūtinė iš palaidinukės neišsprūdo.

– Nagi, raganiau, pasismaginkime. – Trikuosis palinko virš stalo ir patapšnojo Tėjai per dugną. – Ei, šeimininke! Liuoksėk šen!

Smuklininkas tučtuojau atkurnėjo, šluostydamasis rankas į prijuostę.

– Kubilą rasi? Skalbimui. Patikimą, didelį.

– Kokio, pone, dydžio?

– Keturvietį.

– Ke... tur... vietį? – šeimininkas net žioptelėjo.

– Būtent, – patvirtino Trikuosis, imdamas iš kišenės putlųjį kapšą.

– Rasime, – apsilaižęs pažadėjo smuklininkas.

– Puiku! – Borchas nusikvatojo. – Liepk užnešti į viršų, į mano kambarį, ir pripilti karšto vandens. Pasiskubink, balandėli. Ir alaus ten pat pristatyk, kokius tris ąsočius.

Zerikanės sukikeno ir sutartinai pamerkė akį.

– Na, Geraltai, kurios geidi? – paklausė Trikuosis.

Raganius pasikrapštė pakaušį.

– Suprantu, kaip sunku išsirinkti, – tarė anas. – Man ir pačiam kartais būna nelengva. Tiek to, pasiskirsime kubile. Ei, mergytės, padėkite man užsikeberioti laiptais!